

λαοῦ. Γιατί λοιπόν κάπως νά τόν μεταχειρίζεστε (στήν προπαγάνδα ἀθείας) σάν ἐχθρό τοῦ λαοῦ, συσταυρώνοντάς Του καί σεις μαζί μέ τούς διά μέσου τῶν αἰώνων σταυρωτές Του ; Ἄς ἀφήσωμε τόν Ἴδιο νά μιλήσῃ μέσα ἀπ' τὸ ἀπέραντα φιλόφιλανθρωπο Εὐαγγέλιό του, μάλιστα δταν ἐμφαντικά ἐγκαινιάζει τή δημόσια δράση Του καί τότε σκόπιμα σάν Θεάνθρωπος διαλέγει τὸ τοῦ Μέγιστου Προφήτη Ἡσαΐα χωρίο τὸ προορισμένο γι' Αὐτόν : *« Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ εἶνεκεν ἐχρυσέ με, ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΑΣΘΑΙ ΠΤΩΧΟΙΣ ΑΠΕΣΤΑΛΚΕ ΜΕ, ΙΑΣΑΣΘΑΙ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΕΤΡΙΜΜΕΝΟΥΣ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ, ΚΗΡΥΞΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙΣ ΑΦΕΣΙΝ ΚΑΙ ΤΥΦΛΟΙΣ ΑΝΑΒΛΕΨΙΝ, ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΙ ΤΕΘΡΑΥΣΜΕΝΟΥΣ ΕΝ ΑΦΕΣΕΙ, ΚΗΡΥΞΑΙ ΕΝΙΑΥΤΟΝ ΚΥΡΙΟΥ ΔΕΚΤΟΝ.»* Διαβάστε τούς Μακαρισμούς Του στοῦ Εὐαγγέλιο Λουκᾶ, 6, 20-31. Διαβάστε ὅλο τὸν Ἡσαΐα, τὴν Ἀποκάλυψη, τούς Ψαλμούς, τούς ἐσχατολογικούς Προφῆτες, νά ἀπολάψετε τὸ Πνεῦμα μιᾶς ἀπέραντα φιλόφιλανθρωπης (γιὰ τούς ἀγαπῶντες δικαίους) καλλονῆς Ἀγιότητος ἀναντικατάστατης. *« Ἀπὸ τῆς ταλαιπωρίας τῶν πτωχῶν καὶ ἀπὸ τοῦ στεναγμοῦ τῶν πενήτων ἦν ἀναστήσομαι, λέγει Κύριος, »* «θέλω θέσει ἐν ἀσφαλείᾳ ἐκεῖνον ἐναντίον τοῦ ὁποίου πνέει ὁ ἀσεβής.» Ψαλμός 11 (12), 7-8, στὶς δυὸ ἐλληνικὲς Βίβλους.

Καί τώρα, πρὸς τούς χριστιανούς ἐμᾶς τούς ἴδιους. Ἄς προσέξωμε ἠθικὰ αὐττηρὰ τὸν ἑαυτὸ μας διότι ΜΟΝΑΧΑ ΤΟΤΕ θὰ ἰσχύσῃ τὸ (ἐπίσης ἐσχατοκαιρικὸ) γιὰ τὴν ἐκκλησία Φιλαδελφείας : *« ἐτήρησας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, καὶ γὰρ σε τηρήσω ἐκ τῆς ὭΡΑΣ τοῦ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥ τῆς μελλούσης ἐρχεσθαι ἐπὶ τῆς Οἰκουμένης ὅλης, πειράσαι τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς. ἐρχομαι ταχύ.»* Ἀποκάλυψη 3, 10. Ἐνα τμήμα ἀπὸ τὸν γενικὸ πειρασμὸ κάπως θὰ εἶναι : νά ὑποχρεωθοῦν σὲ ἠθικὲς ἐξετάσεις οἱ ἄνθρωποι νά διαλέξουν μεταξύ : ἀφενὸς μιᾶς ὑπερ-ἰδεαλιστικῆς (πλατωνικῆς-ἀριστοτελικῆς, κυρίως) ἐπιρροῆς μέσα στὶς θεολογικὲς ἐρμηνεῖες τῆς Βίβλου ἀλληλένδετα μέ ΑΡΝΗΣΗ μιᾶς ἐν Χριστῷ ἁγίας ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ φιλολαϊκῆς, καὶ ἀφετέρου μιᾶς ἔντονα φιλο-ἐπιστημονικῆς ἀντιστατικῆς κατανόησης μέσα στὶς θεολογικὲς ἐρμηνεῖες τῆς Βίβλου ἀλληλένδετα μέ ΚΑΤΑΦΑΣΗ μιᾶς ἐν Χριστῷ ἁγίας ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ φιλολαϊκῆς. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία προφητεῖες Του τάσσονται, *μαζί τρις*, (σελ. 33 ὑποσημείωση) ΥΠΕΡ τῆς εἰπωμένης ἐν Χριστῷ ἁγίας ΚΑΤΑΦΑΣΗΣ, χωρὶς αὐτὸ καθόλου νά προδικάζῃ τὴ στάση τῆς Ὁρθοδοξίας (ποιμαίνουσας καὶ ποιμαινόμενης) στοῦ σύνολο τῆς... Καί τὸ εἰπωμένον τμήμα τοῦ γενικοῦ ἐσχατοκαιρικοῦ πειρασμοῦ εἶναι ἡ προρρυθμισμένη Του ΦΑΝΕΡΗ ΑΠΟΣΑΦΗΝΙΣΗ τοῦ ἐπὶ τόσες χιλιάδες χρόνια ἀφανοῦς ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ἀνταγωνισμοῦ τῆς ἐκ τῶν ἄνω πάλης μεταξύ φιλόφιλανθρωπου Θεοῦ καὶ μισάνθρωπου Συσκοτιστῆ Ἄψινθου (σελ. 38, 174). Τὸ πρὸς τὰ ποῦ θὰ ἀποκλίνη κανεῖς, εἶναι ζή-

τημα παρουσίας ή απουσίας έντονου συναισθήματος ΑΓΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, αγιασμένα Βιβλικά ΕΜΠΡΑΚΤΑ, σύμφωνα με τὸ δεύτερο κεφάλαιο τῆς Β' πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολῆς, τῆς έντονώτατα έσχατοκαιρικῆς (πρὸς τιμὴ τῶν Θεσσαλονικέων). Δηλαδή, συναφῶς συμπεραίνοντας, ὁ Θεὸς εἶναι ὄντως Ἅγιος, Ἅγιος Δικαιοκρίτης φιάνθρωπος, «αἱ ὁδοὶ Αὐτοῦ εἶναι πλήρεις κρίσεως». Ἡσαΐας. «ἀληθινὰ καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις Αὐτοῦ». Ἀποκάλυψη 19, 1.

Τὸ ἰδιαίτερα ἀξιόλογο, καὶ κάπως δραματικό, εἶναι ἡ στάση τῶν ποιμένων. Σὲ μακραίωνη παράδοση έμποτισμένοι στὴ μαμωνοδολεία-μαμωνοδειλία, μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς δυστυχῶς δὲν θὰ μπορέσουν νὰ βροῦν τὸ ἐν Χριστῷ σθένος νὰ κρίνουν, νὰ δοῦν, ν' ἀποφασίσουν ὀρθά. Ἐνῶ, πάλι, πολλοὶ ἄλλοι θὰ μπορέσουν. Λόγου χάρι ἤδη ἀπὸ τώρα, ἀπὸ τὸν εἰπωμένο λόγο τῆς έσώβαθα συσκοτίζουσας ἀμαρτίας ποὺ λέγεται «μαμωνοδολεία-μαμωνοδειλία», μερικοὶ ποιμένες καὶ θεολόγοι δὲν έλεοῦνται με πνευματικὴ έλλαμψη, δὲν βρίσκουν μέσα τους ἀρκετὴ έννοοῦσα κρίση ὅταν ξεετάζουν τὶς Προφητεῖες τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ τὶς ἀπορρίπτουν σὰν τάχα μὴ προερχόμενες ἀπὸ τὸ Θεό, διότι παθαίνουν ἀντίστοιχη πνευματικὴ ἀορασία. Τὸ κάπως ἀνθολογήσαν τὶς Προφητεῖες βιβλίο τοῦ κ. Κ. Τσαταλοῦ (1963), ἔγινε ἔτσι μοιραία: ἡ «σημεῖον ἀντιλεγόμενον», ἢ... «σημεῖον σιωπῆς» ἀπὸ τοὺς ὑπεύθυνους μὲν ποιμένες καὶ θεολόγους ἀλλὰ μὴ εὐαρεστούμενους νὰ ἀσκήσουν τὴν εὐθύνη τους καὶ νὰ διαφωτίσουν τὸ ποίμνιο γιὰ τὴν ποιότητα τοῦ εἰπωμένου ἔργου, δηλαδή γιὰ τὸ σπουδαιότατο θέμα: οἱ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία μεταχριστιανικὲς προφητεῖες (μιὰ-μιὰ ξεεταζόμενες) προέρχονται ἀπὸ τὸ Θεό, ἢ ἀπὸ τὸν πλανῶντα ὄλη τὴν Οἰκουμένη διάβολο; (Διότι δὲν μπορεῖ νὰ προέρχονται ἀπὸ πουθενὰ ἄλλοῦ, ἀπὸ τρίτη δηλαδή πηγὴ). Εὐτυχῶς, αἰσιόδοξα καὶ εὐσίωνα, σχεδὸν ὄλοι οἱ κρίναντες τὴν εἰπωμένη ἐπιστημονικὴ ἔρευνα τοῦ κ. Τσαταλοῦ κηρύχτηκαν ὑπὲρ αὐτῆς. Ἐνῶ οἱ ἀπορρίπτοντες δὲν ὑποστήριξαν τὴν ἀπόρριψή τους ἀνοιχτά, δημόσια. Γιατὶ αὐτὴ ἡ πνευματικὴ ἀγοραφοβία τους εἰδικῶς σ' αὐτὸ τὸ σπουδαιότατο θέμα; Γιατὶ αὐτὴ ἡ ἀποφυγὴ τῆς εὐθύνης των; Ἴκετεύονται νὰ διαφωτίσουν με τὰ ὅποιαδήποτε, σεβαστὰ γιὰ μᾶς, ἐπιχειρήματά τους ποὺ θὰ προσφέρουν ἐξυπηρέτηση στὴν ὄλη ἔρευνα καὶ στὸ ποίμνιο-λαό. Μήπως ἤδη δὲν ἐκπληρώθηκαν προφητεῖες τῆς Ὁρθοδοξίας; Γιατὶ λοιπὸν ἀπωθοῦν τὴν πολυτιμότητα, Θεία αὐτὴ κληρονομιά; Καὶ ἂν ἀνθρώπινα ὁ κ. Κ. Τσαταλὸς καὶ ὁ γράφων σφάλλουν, ἱκετεύονται οἱ θεολόγοι νὰ διαφωτίσουν ἐποικοδομητικὰ ἐξηγώντας τὰ λάθη καὶ τὶς πλάνες.

Ἡ ψυχολογία διδάσκει ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴν πράξη μεσολαβεῖ συναίσθημα. Καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἠθικὰ ὀρθὴ πράξη μεσολαβεῖ ἠθικὰ ὀρθὸ συναίσθημα. Καὶ λοιπὸν πρὶν ἀπὸ τὴν ἐν Χριστῷ ΟΡΘΟΠΡΑΞΙΑ μεσολαβεῖ τὸ ἐν Χριστῷ συναίσθημα, δηλαδή τὸ Θεοπλημμυρίζον βίωμα (ἡ Ζωὴ

της ζωής μέσα μας), ή υπεράνω ὄλων ἀπέραντη ἀλληλεγγύη-ύποταγή στην ΑΓΑΠΩΣΑ φιλολαϊκή Ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ. (Ὁ λαὸς εἶναι ἡ ποιμνη Του. Τὸ δὲ «ἀπέραντη» ἐννοεῖ: πίστη, προσκόλληση, συμπολεμεῖν, πειθαρχία, ἐκουσιώτατη συσταύρωση, νὰ νιώθης καὶ νὰ εἶσαι πιστὸς μέχρι καὶ πέρα ἀπὸ τὸ θάνατο, μάλιστα σὲ ἀπερίγραπτα ὑπέρτατη εὐτυχία). Χωρὶς ὀρθοπραξία, ἴσον χωρὶς (ἀνόθευτο ἀπὸ τὸ «δυσὶν κυρλοῖς») συναίσθημα ἐν Χριστῷ, δὲν ὑπάρχει οὔτε ὀρθογνωσία. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἀπονομή Βιβλικῆς δικαιοσύνης. Γι' αὐτὸ ΔΕΝ ἀφομοιώνουν ὅλοι τὴ θησαυρομάνα Ἀγία Γραφή [καὶ προφητεῖες Ὀρθοδοξίας]. Γι' αὐτὸ, «οὐ γὰρ πάντων ἡ πίσις» (Θεσσαλονικεῖς Β' 3, 3). Γι' αὐτὸ «οὐ γινώσκομεν διὰ τὴν διψυχίαν καὶ (λοιπὸν) ἀπιστίαν τὴν ἐνοῦσαν ἐν τοῖς στήθεσιν ἡμῶν, καὶ ἐσκοτίσαμεθα τὴν διάνοιαν ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν ματαίων. πράξομεν οὖν δικαιοσύνην...» Κλήμη πρὸς Κορινθίους Β', κεφάλ. 19, ὅπου ἐπικυρώνεται καὶ συνοψίζεται ἡ ἀποψη τῆς ἀπόλυτης ἀλληλεξάρτησης, ἡ Τριαδικῆς ἐνότητος, μεταξὺ συναισθήματος καὶ πράξης καὶ θεολογικῆς ὀρθογνωσίας... «Τὸ δὲ γνῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς». Παροιμίαι 9, 10, 13, 14. «ἢ δὲ ὁδὸς ἀσεβῶν πλανήσει αὐτούς.» Παροιμίαι 12, 26. «Ἐπεθύμησας σοφίαν; διατήρησον ἐντολὰς καὶ Κύριος χορηγήσει σοι αὐτήν.» Σοφία Σειράχ 1, 26. «οὐ συνήσουσι (δὲν θὰ ἐννοήσουν) πάντες ἄνομοι, οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀσεβῶν θέλει νοήσειν». Δανιὴλ 12, 10. «καὶ μελετήσεις ἐν αὐτῷ (στὸ Βιβλικὸ νόμο) ἡμέρας καὶ νυκτός, ἵνα εἰδῆς ΠΟΙΕΙΝ πάντα τὰ γεγραμμένα· τότε εὐδοθήσῃ, καὶ εὐδώσεις τὰς ὁδοὺς σου καὶ ΤΟΤΕ ΣΥΝΗΣΕΙΣ» (τότε θὰ καταλάβῃς). Ἰησοῦς Ναυῆ 1, 7-9. «ἐὰν τις θέλῃ τὸ θέλημα Αὐτοῦ ΠΟΙΕΙΝ, γνώσεται περὶ τῆς διδασχῆς.» Ἰωάννη 7, 17.

«ΗΜΑΡΤΟΜΕΝ, ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΕΠΛΑΝΗΘΗΜΕΝ»: Ἰσαΐας 64, 5-7. «καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐγνώκαμεν Αὐτόν, ἐὰν τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ ΤΗΡΩΜΕΝ. Ὁ λέγων ἔγνωκα Αὐτόν καὶ τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ μὴ ΤΗΡΩΝ, ψεύστης ἐστί.» Ἰωάννη Α'. 2, 3, 4. «Διατὶ τὴν λαλίαν τὴν ἐμὴν οὐ γινώσκετε; ὅτι οὐ δύνασθε ἀκοῦειν τὸν λόγον τὸν ἐμόν.» «διὰ τοῦτο ἡμεῖς οὐκ ἀκούετε, ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἐστέ.» Ἰω. 8, 43, 47. Ἀποκ. 3, 20. «Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι δὲν θέλουσι νοήσει κρίσιν ἀλλ' οἱ ζητοῦντες τὸν Κύριον θέλουσι νοήσει τὰ πάντα.» «Ὁ ἀσεβῆς δὲν νοεῖ γνώσιν». Παροιμιῶν 28, 5, 29, 7. «Τὸ φῶς τῶν ἀσεβῶν ἀφαιρεῖται ἀπ' αὐτῶν». Ἰωβ 38, 15. «καὶ ὁ ὀκρεῖ ἔχει, ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.» «καὶ ὁ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ». Λουκᾶς 8, 18, 19, 26, «ἄρατε ἐξ ὑμῶν πᾶσαν ὑπόκρισιν, ὁ δὲ Θεός, ὁ τοῦ παντός κόσμου κυριεύων, δώη ὑμῖν σοφίαν, σύνεσιν, ἐπιστήμην, γνώσιν τῶν δικαιωμάτων Αὐτοῦ, ὑπομονήν,» «καὶ ΠΟΙΕΙΤΕ, ἵνα εὐρεθῆτε ἐν ἡμέρα κρίσεως...» Ἐπιστολὴ ἀποστόλου Βαρνάβα 21, 5, 6. «Μαζὶ μὲ τὴν ἔρευναν καὶ τὴν ἀληθινὴν γνώσιν τῶν Ἀγίων Γραφῶν (Βίβλου), πρέπει νὰ διάγωμεν καὶ ἠθικὸν βίον, νὰ διατηροῦμεν καθαρὰν τὴν ψυχὴν μας καὶ νὰ

ἐργαζώμεθα τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς κοντὰ πρὸς τὸν Χριστό, ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΡΗ Ο ΝΟΥΣ ΜΑΣ, ὀδεύοντας ἀπὸ τὴν ἀρετὴν, ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒῆ, αὐτὰ ποῦ ἐρευνᾷ καὶ νὰ ἐπιτύχη ὅσα ἐπιθυμῇ.» Μ. Ἀθανάσιος, ἡμερολόγιο Ἀποστολικῆς Διακονίας, 22 Μαΐου 1964. Διότι ἄλλιῶς, «ἀλλ' ἐὰν δὲν ὑπακούσωσι, θέλουσι διαπερασθῆ ὑπὸ ρομφαίας καὶ θέλουσι τελευτήσῃ ἐν ΑΓΝΩΣΙΑ». Ἰώβ 36, 12. «καὶ διὰ τοῦτο θέλει πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλάνης, εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐτοὺς τῷ ψεύδει, κτλ.» Θεσσαλονικεῖς Β' 2, 11. «γέγραπται γάρ ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν.» Κορινθίους Α' 3, 19. Ἰώβ 5, 13. «Ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν». Ἡσαίας 29, 14, 15. «Αὐτοὶ ὁμως ἠπειθήσαν, καὶ ἐλόπησαν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα Αὐτοῦ διὰ τοῦτο ἐστράφη ὥστε νὰ γίνῃ ἐχθρὸς αὐτῶν, Αὐτὸς ἐπολέμησεν αὐτοὺς». Ἡσαίας 63, 10. Ἐφεσ. 4,30. Κτλ. Σελ. 115.

Ἔτσι, ἐπειδὴ δηλαδὴ ἡ μὲν Ὁρθοπραξία καταυγάζει πνευματικὸ φῶς ζωῆς, ἡ δὲ Κακοπραξία κουκουλώνει μὲ ἀντιπνευματικὸ σκότος χαμοῦ, τὰ ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΑ συμφραζόμενα στὸ χωρίο Ματθαίου 6, 19-25 ἀπόλυτα ταυτίζουν ἀφενὸς τὸ «φωτεινὸν» μὲ τὸ «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» δουλεύειν τὸν Θεόν, καὶ ἀφετέρου τὸ «σκοτεινὸν» μὲ τὸ «δουρὶν κυρίοις δουλεύειν...» Καί, πάλι γι' αὐτό, ὁ ἐν Πνεύματι Θεοταγμένος νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Βύθιο Δράκοντα (σελ. 140 ψηλά, 128 χαμηλά), «ὁ ἀγαθὸς ἄγγελος» Ἀγαθάγγελος προειδοποιεῖ Θεόθεν γιὰ τὴν προφητεία του, «ἥτις ἐστὶν ἀγγελικὴ ἐπιφάνεια πεφυλαγμένη μόνοις τοῖς πιστοῖς οἱ ἀμολύντως φυλάξαντες τὸν Νόμον ἐτίμησαν τὸ σκῆνωμα τοῦ Θεοῦ». Καὶ «οὐ πᾶσιν δέδοται τὸ εἰδέναι τὰ τῆς δέλτου ταύτης». Εἰπωμ. βιβλ. Π. Στεφανιτζῆ, σελ. 198, 144. («ὁ ἀγαθὸς ἄγγελος» ψηφ. 70 + 284 + 312 ἴσον 666, ἀντιψηφίζοντας τὸν ἀριθμὸ τοῦ Θηρίου Ἀποκάλυψης 13, 18). Καὶ βέβαια λοιπὸν ἐδῶ ὁ γράφων ὑπερασπίζεται τὴν ἱλιγγιωδῶς Μεγάλῃ κληρονομίᾳ τῶν Θεοκληρονόμων ταπεινῶν ὑπηρετῶν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ σκάβει («διασκάπτειν» κατὰ Ἁγ. Ἰωάννη Χρυσόστομο) σὰν δοῦλος Του μέρμηγκας γιὰ νὰ ὑπηρετηθοῦν νὰ δοῦν οἱ ἀμέτρητοι φορεῖς Του παντοῦ στὴ γῆ τὸ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟ Θέλημά Του: τὴν Ἁγία Βιβλική, ἀταξικὴ Χριστοκρατία μὲ ΟΡΘΟΠΡΑΞΙΑ Ἁγίας ἐν Χριστῷ Ἐθνικοποίησης ὑπηρετούμενης ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμη ὑπὲρ τοῦ λαοῦ-ποιμνίου Του, ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, σὲ ἀναπόφευγῃ κοσμοϊστορικῇ Ἀνανέωσῃ τοῦ «καινὰ ποιῶ πάντα» Του, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἄλλη ἱστορικὴ λύση. [Πράξεις, 4, 12]. Ἀντὶ νὰ ἀδρανοῦν θρησκευτικὰ, κάπως, οἱ Ἕλληνες πρέπει ταπεινότερα Θεοφοβοῦμενα νὰ παραλάβουν τὰ πνευματικὰ σύνεργα Βίβλου, προφητειῶν Ὁρθοδοξίας καὶ Πατέρων, καὶ νὰ σκάψουν, διασκάψουν, δουλέψουν, ἀγωνιστοῦν πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Θεοῦ ἐσχατοκαιρικοῦ Θελήματος, διότι εἶναι εὐγενέστατο Ἱστορικὸ χρέος των καὶ διότι δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερῃ εὐτυχία ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπηρετῇ κανεὶς τὸ Ἀναγεννητικὸ Θέλημα-θαῦμα τοῦ

Ἐπὲρτατου ὄντος, τοῦ Κυρίου τῶν ἀξιών τῆς ζωῆς, μάλιστα γιὰ δευτέρη Ἱστορικὴ φορὰ δουλεύοντας τῇ Δόξᾳ τοῦ κατ' ἀξία Μόνου Δικαιούμενου πᾶσα δόξα καὶ τιμὴ καὶ προσκύνηση καὶ Βασιλεία: τοῦ Ἁγίου Θεοῦ. [Σελ. 78 χαμηλά, 80, 131 ψηλά].

Καὶ ἂν ἦταν σὲ θέση νὰ μποροῦν νὰ νιώσουν Αὐτὸ τὸ Θέλημα τοῦ Παντοκράτορα τῆς Ἱστορίας οἱ διάφοροι ὑλόφρονες «σκληροπύρηντοι» κύκλοι στοὺς δυὸ κόσμους, ὦ, τότε οἱ μετανοοῦντες Νινευίτες θὰ ἐσώζοντο μετὸν πιὸ εὐλογημένο-μακάριο τρόπο, καὶ μετὴν ἀνθρωπότητα σὲ δάκρυα εὐγνωμονοῦσα, ἀντὶ νὰ γκρεμοτσακιστοῦν (Λουκ. 6,49) στοῦ χαμοῦ τῆς μισάνθρωπης ἀπειθείας (Ρωμαίους 1, 18. 2, 5-8. Ἐφεσίους 2, 2. 4, 5-7) σὰν ἐλογα ζῶα... Εἶναι ἀπὸ ἀγάπη μεγάλο χρέος μας νὰ τοὺς βοηθήσωμε νὰ τὸ καταλάβουν, χρέος ὄλων μας, καὶ τιμὴ μας τὸ πόση ταπείνωση, ἐξευτελισμοὺς καὶ διωγμὸ μπορεῖ νὰ ὑποστοῦμε γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ τούτῃ συνεχῆ καὶ συντονισμένη προσπάθειά μας νὰ τοὺς ὑπηρετήσωμε πνευματικά. Ἔτσι ὁ μὲν μαμωνόδουλος κόσμος πρέπει νὰ κἀνῃ τῆ... «θυσία» νὰ δεχτῆ ἀγία ἐν Χριστῷ ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ, ὁ δὲ μαρξικὸς κόσμος πρέπει ἀμοιβαίᾳ νὰ κἀνῃ τῆ... «θυσία» νὰ δεχτῆ ἔμπρακτα νὰ παράσχη πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνηση στοῦ Βιβλικὸ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟ Ἐσταυρωμένο καὶ ἐσχατοκαιρικὸ Ἀνανεωτῆ Χριστό.

Ἡ προσδοκώμενη Ἱστορικὴ ἐπαλήθευση τῶν Προφητειῶν Βίβλου καὶ Ὁρθοδοξίας θὰ ἐκτοπίσῃ ἀπ' τὸ θρόνο τοὺς (ὅπου σφετερισμένα μισάνθρωπα στρογγυλοκάθονται ἐσωανθρώπινα): τὴν τυφλὴν τύχη, τὴν κατὰ σκέτη μαθηματικὴ πιθανότητα ἐξήγηση τῶν πάντων, τὴν ἀθεία, τὴν ἀπιστία στὴ Θεόθεν Χριστοκεντρικὴ ἀνέλιξη τῆς Ἱστορίας, τὴν ἀπιστία στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς μας, τόσο φιλάνθρωπα αἰσιόδοξα, ἀπροσμέτρητα αἰσιόδοξα. Διότι, στοὺς καλῆς πίστεως ἀνθρώπους, θὰ ἔχη τότε ἀποδειχτῆ ὅτι ὑπὲρ τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας-ποιμνης ἐνδιαφέρεται ὁ Κύριος τοῦ Ἱστορικοῦ θαύματος, ὁ ὄντως Ἐπὲρτατος ὄν, ὁ Κύριος ἐνὸς ἀσύλληπτα Μέγιστου καὶ ρεαλιστικώτατου παγκόσμιου θαύματος. ΕΥΤΥΧΩΣ, εὐτυχῶς καὶ τὸ ὑπάρχον σύμπαν ὄν εἶναι ἓνα ἰλιγγιωδῶς ὑπεροχώτατο θαῦμα Του [ἀντὶ νὰ εἶναι ἓνα δῆθεν συνονθύλευμα μιᾶς κουτουροῦ συν-ἀνάμιξης τῆς ὕλης, τυχάρπαστα ὑπάρχον μετὴν τύχη τῶν στατιστικῶν πιθανοτήτων: Περίπου ἡ φιλοσοφικὴ ἀποψη τῆς πιθανολογικῆς ἢ στατιστικῆς φυσικῆς, σελ. 24 στὴν Ἐπιτομὴ Νεωτέρας Φυσικῆς, καθηγ. κ. Ν. Π. Θεοδώρου, 1936]. Καί, πάλι, ΕΥΤΥΧΩΣ ποὺ ὁ ἀνθρωπάκος τῆς γῆς, ἀντὶ νὰ εἶναι κ' αὐτὸς ἓνα δίχως ἐλπίδα θνητόψυχο ἄνθος-προϊὸν μιᾶς τυφλᾶ ἀνακατευόμενης ὕλης, εἶναι ἓνα με ἀθάνατη ψυχὴ «ὀστράκινο σκεῦος» αὐτοῦσιου θαύματος (Β' Κορινθίους 4, 7, καὶ Β' Τιμόθεον 2, 20-21) ἀκτινοβολοῦντος «εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν» τοῦ Πατέρα Θεοῦ, στὴ γῆ καὶ στὰ οὐράνια... Εὐτυχῶς! Δοξάσατε Θεὸν, μακαρίσατε ἀλλήλους οἱ ἀγαπῶντες

δίκαιοι, οἱ καρτερικῶς ὑπομένοντες παντοῦ στή γῆ! ΕΥΤΥΧΩΣ! [Σελ. 94 χαμηλά, 95 ψηλά].

Ἄς προχωρήσῃ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡ ὅλη ἐργασία μὲ τὴν παράθεσιν κάποιων Βιβλικῶν χωρίων ποὺ σὲ συντονισμό τους προσφέρουν κάποιο ζωντανὸ πνεῦμα ἰδιαίτερα εὐστοχο καὶ χαρακτηριστικὸ γιὰ τὸν τῆς Ἄνα νέωσης καιρὸ μας (χωρὶς βέβαια καθόλου νὰ νομίζεται ὅτι καὶ χιλιάδες ἄλλα χωρία δὲν εἶναι ἐπίσης ἐποικοδομητικά), πέραν τῶν μέχρι τώρα εἰπωμένων, «ἐκαστος ἐν τῇ κλήσει, ἣ ἐκλήθη, ἐν ταύτῃ μενέτω» (κατὰ τὰ διαφόρως θεωριζόμενα χαρίσματα τοῦ Πνεύματος). Α' Κορινθίους 7, 20. «Ἐκαστος κατὰ τὸ χάρισμα τὸ ὁποῖον ἔλαβεν, ὑπηρετεῖτε κατὰ τοῦτο εἰς ἀλλήλους, ὡς καλοὶ οἰκονόμοι τῆς πολυειδοῦς χάριτος τοῦ Θεοῦ.» Α' Πέτρου 4, 10. «μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν Ἐνότητα τοῦ Πνεύματος». Ἐφεσ. 4, 2, 3. «Καταρτίζετε» «ἐν πνεύματι πραότητος, σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῆς» Γαλάτας 6, 1. «Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπήν, ἵνα μὴ μωμηθῆ ἡ διακονία». «ἐν ὑπομονῇ πολλῇ»... Β' Κορινθίους 6, 3-10. «οἴους διωγμοὺς ὑπήνεγκα!» «καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διωχθήσονται» (μέχρι καιροῦ). Β' Τιμόθεον 3, 11, 12. Οἱ Ἀπόστολοι «χαίροντες ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ ἠξιώθησαν νὰ ἀτιμασθῶσι» (νὰ κοτεξευτελιστοῦν). Πράξεις 5, 41 «Πειθαρχεῖν Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις», «καὶ τὸ Πνεῦμα δὲ τὸ Ἅγιον ὃ ἔδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς πειθαρχοῦσιν Αὐτῷ». Πράξεις 5, 29, 32. «Τίμα τὸν Κύριον καὶ ἰσχύσεις, πλὴν δὲ Αὐτοῦ μὴ φοβοῦ ἄλλον. Φύλαξον ἐμὰς ἐντολὰς καὶ βιώσεις.» Παροιμίαι 7, 1, 2, τῶν Ο'. «Ἄς ἀκούσωμεν τὸ τέλος τῆς ὄλης ὑποθέσεως: φοβοῦ τὸν Θεὸν καὶ φύλαττε τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ, ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι τὸ πᾶν τοῦ ἀνθρώπου.» Ἐκκλησιαστής 12, 13. Νὰ μὴν ὑποστέλλεται ἡ σημαία τοῦ ἠθικοῦ ἀγώνα, διότι, «ἐὰν ὑποστείληται οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχὴ μου ἐν αὐτῷ· ὁ δὲ δίκαιος ἐκ Πιστεῶς μου ζήσεται.» Ἀμβρακίου 2, 4. «ἕως θανάτου ἀγωνίσαί περὶ τῆς ἀληθείας, καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ.» (Σοφία Σειράχ 4, 28). «διότι ἡ μάχη δὲν εἶναι ὑμῶν ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ.» Χρονικῶν Β' 20, 15. «Ἀνδρῆζου καὶ ἰσχυε», «καὶ Κύριος ὁ συμπορευόμενος μετὰ σοῦ οὐκ ἀνήσει σε, οὐδὲ μὴ σὲ ἐγκαταλείπη μὴ φοβοῦ μηδὲ δειλίαν. «μὴ φοβοῦ μικρὸν ποίμνιον· ὅτι ἠδόκησεν ὁ Πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν Βασιλείαν». Λουκᾶς 12, 32. «Μὴ ἀποβάλητε ὄν τὴν παρησίαν ὑμῶν, ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην.» Ἐβραίους 10, 35. Δευτερονόμιον 31, 7, 8. «Οὐ γὰρ ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ...», καὶ λοιπόν, «συγκακοπάθησον τῷ Εὐαγγελίῳ κατὰ δύναμιν Θεοῦ.» Τιμόθεον Β' 1, 7, 8.

Συγκακοπάθησον χαρούμενα (σελ. 49), διότι καὶ ὁ προσδοκώμενος ἀπόλυτος ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης, ὁμολογεῖ

για τὸν ἑαυτό του, «τῶν πάντων ἤμην δραπετής» (δηλαδή ὅλες οἱ καταστάσεις θὰ τὸν καταδιώξουν τὸν ἅγιο, διότι ὅλες τῶν εἶναι ἀμαρτωλές), «ὁ πτωχὸς ὁ πτωχολέων», ὁ ὁποῖος ὁμοῦς ἀπὸ τοὺς φωτισμένους ἱερεῖς ἀναζητεῖται σὰν ὁ νόμιμος «ὁ κληρονόμος τοῦ ἀμπελώνος». Χρησιμοῖ Λέοντος Σοφοῦ, σελ. 139 εἰπωμ. βιβλίου Π. Στεφανιτζῆ. Καὶ MIGNÉ τόμ. 107, σελ. 1141, 1142, ὁ Ἰωάννης Του χαρακτηρίζεται προφητικὰ καὶ «τρικόνδυλος» [ψηφ. 1254 ὅσο καὶ «στύλος ἐδέμ», ἐνῶ «Τρικόνδυλος ΙΗ (σοῦ) ΧΡ(ιστοῦ)» ψηφ. 1972], ὅπου «τριΚΟΝΔΥλος» σημαίνει ὁ πίνων κρασί ἐξαγοραστικῆς θυσίας ἀπὸ τρία ποτήρια, ποὺ τὸν ποτίζουν καὶ οἱ τρεῖς καταστάσεις (Ζαχαρία 13, 8, 9), διότι σὰν Ἅγιο Ἀνανεωτῆ τοῦ «καινὰ ποιῶ πάντα» οὐκ ἦν ἄξιος αὐτοῦ ὁ κόσμος (Ἑβραῖους 11, 38)... Γιά τὸ τῆς ἀρχαιοελληνικῆς (τῶν Ἑλευσίνικων μυστήριων) Χριστοκεντρικῆς μύησης «ΚΟΝΔΥ» βλέπε σελ. 74, πρὸς δόξα του. Ἦσ. 51, 17, 22.

«Ἀξίως τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε.» Φιλιππησίους 1, 27. «Καλὸν μοι ἀποθανεῖν εἰς Ἰησοῦν Χριστόν, ἢ βασιλεύειν τῶν περὰ τῶν τῆς γῆς.» Ὁ πρὸς τὸ μαρτύριό του βαδίζων Ἀποστολικὸς Πατέρας (μαθητῆς τοῦ Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη) Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, πρὸς Ρωμαίους, κεφάλαιο 6. Θυμίζει κάπως τοῦ φυσικοῦ φιλόσοφου Δημόκριτου τὸ «βούλομαι εὐρεῖν μίαν αἰτιολογίαν μᾶλλον ἢ τῶν Περσῶν βασιλείαν». «Ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς.» Ἰωάννου 5, 39 [ἀρχὴ σελ. 112]. «Ὁ δὲ Κύριος ΕἶΝΑΙ (ὄχι «ἔχει») τὸ Πνεῦμα· ὅπου δὲ εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία.» Β' Κορινθίους 3, 17. «Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς.» Ἰωάννη 8, 32. «ὅστις ὁμοῦς ἐγκύφη εἰς τὸν τέλειον νόμον τῆς ἐλευθερίας, καὶ παραμείνη εἰς αὐτόν,» «οὗτος θέλει εἰσθαι μακάριος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ.» «Τίς εἶναι μεταξὺ σας σοφὸς καὶ ἐπιστήμων; ἄς δείξῃ ἐκ τῆς καλῆς διαγωγῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πρώτῃ σοφίας.» Ἀδελφόθεου Ἰακώβου 2, 10. 3, 13. «Δειξόν μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου.» Ἰακώβου 2, 18. «Ὅστις φυλάξῃ ὅλον τὸν νόμον, καὶ πταίῃ εἰς ἓν, ἔγεινεν ἔνοχος πάντων.» Ἰακ. 2, 10. Τὸ αἶσθημα τῆς ἀποστολῆς ἀνανεώνει καθημερινὰ καὶ ὀλοζώντανα τὴν ψυχὴν, προσφέροντας ἀπὸ τώρα κάποια πρόγευση τοῦ «ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου» τοῦ ἀγαπημένου Ψαλμοῦ 102 (103), 5. Καὶ τέτοια Ἀποστολὴ τῆ δίνει ὁ Χριστὸς ἀκριβῶς ἀφοῦ καταδικάσῃ τὸ ὑλιστικὸ σκότος τῆς μέσας μας μαμωνοδουλείας «δυσὲν κυρίοις δουλεύειν» καὶ μᾶς προτρέψῃ ὅλους νὰ ἐνστερνωσθῶμε γιὰ σκοπὸ καὶ δρᾶση τὴν ἐντολὴν Του: «ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.» Στὸν ἐσχάτο καιρὸ μας ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ κάπως ἀρχίζει ΑΛΛΗΛΕΝΔΕΤΑ: ἀτομικὰ «ἐν ἡμῖν» σὰν ἀνανεῶνον βίωμα-πνεῦμα ἐν Χριστῶ, ΚΑΙ κοινωνικὰ ἐπίγεια σὰν ἡ Βιβλικο-ἐπιστημονικὴ Χριστοκρατία Του ἡ ἀγιασμένα ἀταξικὴ καὶ κοινωνιστικὴ. Ματθαίου 6, 19-25. καὶ 6, 33.

«*Ἡ δὲ ἀνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἀγνή ἐστίν, ἔπειτα εἰρηνική, ἐπιεικής, εὐπειθής, μεστή ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, «σπείρεται τοῖς ποιουσιν εἰρήνην.» «οὐδὲν γὰρ ἀγάπῃ ὁ Θεὸς εἰ μὴ τὸν σοφία συνοικοῦντα.»* Σοφία Σολομώντα 7, 28. Ἐνα Θεοευλογημένα σοφὸ ἄρθρο γιὰ τοὺς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας (θᾶπρεπε νὰ ἐκδοθῆ σὲ ξεχωριστὸ τεῦχος σὲ μυριάδες ἀντίτυπα), εἶναι τὸ πρωτοχριστιανικὰ ἐμπνευσμένο κήρυγμα τοῦ Προέδρου τῆς «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ» Ἀδελφοῦ Νικολάου Ψαρουδάκη, στὸ φύλλο «ΧΡ. ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» τοῦ Δεκέμβρη 1962.

«*Ἐκείνος ποὺ μελετᾷ τὰς Ἁγίας Γραφὰς εἶναι ΑΔΟΥΛΩΤΟΣ.*» Ἁγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος. Ἀπόλυτα ἀναντικατάστατο Πανεπιστήμιο εἶναι ἡ Βίβλος, τὸ πιὸ ἀνθρωπιστικὸ σχολεῖο ποὺ γίνεται, τὸ πιὸ φιλόανθρωπο σωσίβιο. Πανεπιστήμιο διάπλασης τοῦ ἀνώτατου δυνατοῦ χαρακτήρα ἀνθρώπου: πνευματικῆς ἀγιότητος. Πανεπιστήμιο τοῦ Σκοποῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐνας φιλόανθρωπο Θεοταγμένος Σκοπὸς, τριαδικὰ ἐνιαῖος: ἀγαποχαρῆς καὶ πνευματοχαρῆς καὶ δημιουργικὰ ἀξιοχαρῆς, ἀτομικὰ ΚΑΙ κοινωνικὰ, ἐν Χριστῷ. Ὁ Σκοπὸς εἶναι ἡ ἀπὸ τὸν ἀνθρωπο χαιρελεύθερη ἀφομοίωση τοῦ Θεοῦ, τὸ Θεοδίαιτο βίωμα-πνεῦμα, τὸ Θέλημά Του, ποὺ ὁ Ὑπέρτατος Ὦν τὸ χαρίζει θέλοντας ἀπ' ἀγάπη παιδιὰ νᾶχη, τέκνα-ψυχῆς στὴν οὐράνια ἀγκαλιά Του, «*ἐν ἀγάπῃ προσέρισας ἡμᾶς εἰς υἰοθεσίαν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.*» Ἰακώβου 1, 18. Πέτρου Β' 1, 4. Ρωμαίους 8, 15, 16, 17. Ἐφεσίους 1, 5.

Χωρὶς φιλόλληλη ἀγιότητα δὲν ὑπάρχει καμιὰ σωτηρία, οὔτε ἀτομική, οὔτε κοινωνική, οὔτε ἱστορική (ἱστορικῶν κινήματων δηλαδή, τὰ ὁποῖα γι' αὐτὸ ἐν χρόνῳ διαφθείρονται ἀπὸ μέσα τους καὶ χρεοκοποῦν, καὶ τέλος ὅλα τους ἀντικαθίστανται ἀπὸ τὸ Ἀναντικατάστατο ποὺ προφητεύει ἡ Ἁγία Γραφή: τῆ βασιλεία τοῦ Θεοῦ). Χωρὶς φιλόλληλη ἀγιότητα δὲν ὑπάρχει καν ἀνθρωπος ἄξιος τοῦ ὀνόματος Ἀνθρώπος. Καὶ τῆ φιλόλληλη ἀγιότητα, στὸν εἰπωμένο τριαδικὸ Σκοπὸ τοῦ Ἀνθρώπου, τὴν ἐγγυᾶται μόνο ἡ Χριστοκεντρικὴ Ἁγία Γραφή στὴ δίδυμη (γῆινη καὶ οὐράνια) βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας τὸ δείκτη σταθμὸ κάπως εἰσαγωγικὰ θὰ προγεντῆ ὁ ἀνθρωπος στὸν τοῦ Δανιὴλ «μακάριον» χρόνο τῆς πλησιάζουσας Χριστοκρατίας (σελ. 35-38).

Τὴν γιὰ τὸ πνευματικὸ ὄν Ἀνθρώπος ἀναντικατάστατη φιλόλληλη ἀγιότητα δὲν τὴν προσφέρουν, καὶ φυσικὰ καθόλου δὲν τὴν ἐγγυῶνται, οἱ ἀπροκάλυπτες ἢ καμουφλαρισμένες δικτατορίες, καταπιέσεις, προσωπολατρεῖες, ὑποκρισίες, αὐτοκρατορίες (διαβάστε τὴν ἱστορία τῆς ἀπίστευτα φρικτῆς κακουργίας τῆς ἐξάπλωσης καὶ διατήρησης ὁποιοῦδήποτε ἄκρου ἱμπεριαλισμοῦ...), εἰδωλολατρεῖες, μαμωνοδουλεῖες, κρατολατρεῖες, καισαρολατρεῖες, χιλιάδες ἀγάλματα τοῦ ἄλφα ἢ τοῦ βῆτα θνητοῦ δικτάτορα, προπαγάνδες χαμαιλεοντικῶς πολύμορφες, κτλ. Τὴ

φιλάλληλη αγιότητα τὴν ἐγγυᾶται ἢ τὴν ἐκπλήρωση τῶν προφητειῶν τῆς περιμένουσα (τώρα στὸν ἐσχατο καιρὸ) φιλόανθρωπη Ἁγία Γραφή τοῦ Θεοῦ, χριστοκεντρικά της. «Θέλετε μὲ ζητήσῃ καὶ εὕρεῖ ὅταν μὲ ἐκζητήσετε ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑμῶν», σύμφωνα μὲ τὴν πρώτη Ἐντολή τῆς ΑΓΑΠΗΣ πρὸς τὸ Θεό. (Μάρκου 12, 28-32, καὶ Δευτερονόμιο 6, 4-12). «ἐπίτρεπον ἡμᾶς Κύριε, πρὸς Σέ, καὶ θέλομεν ἐπιστραφῆ ἀνανέωσον τὰς ἡμέρας ἡμῶν ὡς τὸ πρότερον». Ὅποτε ὁ σπλαχνικὸς Πατέρας ἀπαντᾷ μὲ τὸν Ψαλμὸ 102 (103), «ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου» (ὅπου «ἀετός» ἀλληγορεῖ «πνεῦμα», ὅσο καὶ ψηφίζει, πολὺ θυμίζοντας τὴ γιὰ Ἀναγέννηση συνομιλία τοῦ Κυρίου μὲ τὸν Νικόδημο, στὸν Ἰωάννη 3, 1-21). Καὶ βοηθᾷ τότε τὸν μετανοοῦντα ὁ Κύριος, «καὶ θέλω κάμει αὐτὸν νὰ πλησιάσῃ, καὶ θέλει πλησιάσῃ εἰς ἐμέ· διότι τίς εἶναι αὐτός, ὅστις ἐγγυᾶται τὴν καρδίαν αὐτοῦ διὰ νὰ πλησιάσῃ πρὸς ἐμέ; λέγει Κύριος. Καὶ θέλετε εἰσθαι λαός μου, καὶ ἐγὼ θέλω εἰσθαι Θεὸς ὑμῶν. Καὶ ἰδοὺ», «ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις θέλετε νοήσῃ τοῦτο». Καὶ ἡ συγκινητικὰ Πατρικὴ σπλαχνικότητά Του: «θέλετε μὲ βεβηλόνει μεταξὺ τοῦ λαοῦ μου διὰ μίαν θράκα κριθῆς, καὶ διὰ κομμάτια ἄρτου, ὥστε νὰ θανατόνητε ψυχὰς αἰτινες δὲν ἔπρεπε νὰ ἀποθάνωσι, καὶ νὰ σώζητε ψυχὰς αἰτινες δὲν ἔπρεπε νὰ ζῶσι, ψευδόμενοι πρὸς τὸν λαόν μου τὸν ἀκούοντα ψεύδη;» Λοιπὸν, «θέλω διαρρήξῃ αὐτὰ ἀπὸ τῶν βραχιόνων σας, καὶ θέλω ἀφήσῃ τὰς ψυχὰς νὰ φύγωσι, τὰς ψυχὰς τὰς ὁποίας σείς δελεάζετε διὰ νὰ πετῶσι πρὸς ἐσᾶς. Καὶ θέλω διαρρήξῃ τὰς καλύπτρας σας (ὅλες τὶς παροπίδες τοῦ νοῦ) καὶ ἐλευθερώσει τὸν λαόν μου ἐκ τῆς χειρὸς σας», καὶ «θέλετε γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Κύριος. Διότι μὲ τὰ ψεύδη ἐθλίψατε τὴν καρδίαν τοῦ δικαίου, τὸν ὁποῖον ἐγὼ δὲν ἐλύπησα· καὶ ἐνισχύσατε τὰς χεῖρας τοῦ κακούργου ὥστε νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ τῆς πονηρᾶς, διὰ νὰ σώσω τὴν ζωὴν αὐτοῦ». «Μήπως ἐγὼ θέλω τῶντι τὸν θάνατον τοῦ ἀνόμου, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ οὐχὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τῶν ὁδῶν αὐτοῦ καὶ νὰ ζήσῃ;» «Μετανοήσατε, καὶ ἐπιστρέψατε ἀπὸ ΠΑΣΩΝ τῶν ἀνομιῶν ὑμῶν». «Διότι ἐγὼ δὲν θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἀποθνήσκοντος, λέγει Κύριος ὁ Θεός· διὰ τοῦτο ἐπιστρέψατε καὶ ζήσατε». Καὶ πρὸς ἄτομα, καὶ πρὸς κοινωνίες ἰδιαίτερα (π. χ. μὲ τοὺς Νινευίτες), φέρεται τὸ ἴδιο ἄγια ἢ στοργὴ τοῦ Θεοῦ. Ἰερεμίας 18, 1-10. Ματθαῖος 19, 26. Μάρκος 10, 27. Λουκᾶς 18, 27. Ἰερεμίας 29, 10-13. Δευτερονόμιο 4, 29-31. Θρῆνοι Ἰερεμίας 5, 21. Ψαλμὸς (τῆς ἀγαπημένης ἐλπίδας) 102 τῶν Ο', στίχος 5, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος αὐτὸς ὁ Ψαλμὸς «Ἐυλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον». Ἰερεμίας 30, 21-24. Ἰεζεκκιήλ 13, 18 23. 18, 23-32.

Ἄς ἐξυπηρετηθῇ ἢ (πιθανῇ) ἀπορία τοῦ ἀναγνώστη γιὰ τὸ πῶς πεθαίνει ἡ ψυχὴ ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι ἀθάνατη. Στὸ βιολογικὸ θάνατο συμβαίνει «λύσις τοῦ σκηνώματος», ὅπου τὸ μὲν βιολογικὸ κορμὶ ἐπιστρέφει

στο χῶμα· ἡ δὲ «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν» πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ πνοή, ζῶσα λεπτότατη ἀκτινοβολία ἀγνωστοῦ εἶδους, πηγαίνει στὴ λεγόμενη «μέση κατάσταση ψυχῶν» (ἀνάλογα μὲ τὴν ἠθικὴ ποιότητά της) περιμένουσα τὴν Κρίση, σὲ εἰδικούς τόπους ἀγνωστούς. Ἡ μόνη ἀπειλητικὴ ποιότητα «θανάτου» εἶναι ἡ ΑΜΑΡΤΙΑ, ἰδίως ἡ ἐπίμονη συστηματικὴ καὶ ἀμετανόητη ἀμαρτία ποῦ, ἔτσι μισάνθρωπα, παραβαίνει τὴ Βιβλικὴ Νομοθεσίᾳ Ἁγιότητάς· καί, ξεχωριστὰ ἰδιαίτερα, ἡ τέτοια ἀμαρτία ποῦ πνευματικὰ καὶ ἔμπροσκα ἀντιστρατεύεται τὸν ἐξευγενισμό-ἀνέλιξη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΗ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν προεισαγωγὴ της: τὴν ἁγία ἀταξικὴ Χριστοκρατία. Ἡ τέτοια βαρύτερη ἀντίχριστη ἀμαρτία, εἶναι ἡ ἀσυγχώρητη «βλασφημία κατὰ τοῦ Πνεύματος», διότι τὴν εἰπωμένη ἀνέλιξη-ἀνωτεροποίηση τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἐπιτελεῖ χριστοκεντρικὰ μὲ πνευματικούς τρόπους τὸ Ἅγιο, Κύριο καὶ Ζωοποιὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ: τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἡ Καλλονὴ τῆς καλλονῆς στὴν ἀέναη δημιουργία ἀξιών, θαυμάτων, ὑψιστων συνθέσεων, θησαυρῶν ζωῆς, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὁ ΘΕΟΣ. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τοῦ ἐλέους Του τῆς Πεντηκοστῆς (Λουκᾶ 7, 41, 42=ἀριθμολογικὰ σελ. 92 μέσο, σελ. 19-25). Τὸ «Θεῖον Πνεῦμα» τὸ ψηφίζον ὅσο καὶ «Νοῦς», 720. [Ἰωβ 33, 4. Α' Κορινθίους 2, 16. Ἡσαίας 40, 13. Ρωμ. 11, 34. Καὶ σελ. 155 μέση: Ἅγιον Πνεῦμα ψηφ. Ἐλέους].

Στὴν ἀσυγχώρητη ἀμαρτία ἀνήκει ἡ σκουπιδοκαύτρα γέεννα τοῦ ἀλληγορικῦ πυρὸς τοῦ θανάτου, τοῦ ἐξώτερου σκότους, τῆς ἐξωσης ἀπὸ τὸν κόσμον, τῆς αὐτοκαθαίρεσης ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦ ζῶντος Ἀνθρώπου, τῆς μαύρης «αἰώνιας» ἀπόγνωσης στὰ «κατώτατα τοῦ Ἄδου»: ποιοτικὰ «εἰσελεύσονται εἰς τὰ κατώτατα τῆς γῆς· παραδοθήσονται εἰς χεῖρας ρομφαίας, μερίδες (μερτικὸ) ἀλοπέκων ἔσονται». (Ψαλμὸς 62, 10, 11, Ο'). «οὐχὶ ἀπώλεια τῷ ἀδίκῳ καὶ ἀπαλλοτριώσεις τοῖς ποιῶσιν ἀνομίαν;» Ἰωβ 31, 3. «πάντες οὗτοι τεθνατωμένοι, πεπτωκότες ἐν μαχαίρᾳ, καταβάντες ἀπερίμητοι εἰς τὰ κατώτατα τῆς γῆς, οἵτινες διέδιδον τὸν τρόμον αὐτῶν εἰς τὴν γῆν τῶν ζώντων· καὶ ἔλαβον τὴν καταισχύνην αὐτῶν...» (Ἰεζεκιήλ 32, 24), ἔλαβαν σὲ αὐτοδικία τὸν ποῦ τοὺς ἀνήκει «ὄλεθρον αἰώνιον» (Θεσσαλον. Β' 1, 9). «ἐλθέτω δὴ θάνατος ἐπ' αὐτοὺς καὶ καταβήτωσαν εἰς ἄδου ζῶντες, ὅτι πονηρία ἐν ταῖς παροικίαις αὐτῶν»... Ψαλμὸς 54 (55) 16. Καὶ Ματθαίου 9, 29 (σελ. 147 καὶ 146), «κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γενηθήτω ὑμῖν»: σὲ αὐτοδικία (τοῦ παραβάτη-περιφρονητῆ τῆς Βιβλικῆς Νομοθεσίας): «ἠγάπησεν κατάραν, καὶ ἤξει αὐτῷ· καὶ οὐκ ἠθέλησεν εὐλογίαν, καὶ μακρονθήσεται ἀπ' αὐτοῦ. καὶ ἐνεδύσατο κατάραν ὡς ἱμάτιον, καὶ εἰσηλθεν ὡσεὶ ὕδωρ εἰς τὰ ἔγκυρα αὐτοῦ», «ὡσεὶ ζῶν, ἦν διαπαντὸς περιζώννεται». Ψαλμὸς 109 (108), 17-19. «εἰς ὄνειδισμόν καὶ εἰς αἰσχύνην αἰώνιον». Δανιήλ 12, 2. «Λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν σβεσθήσεται». Παροιμίαις 24, 20. 13, 9. 20, 27. 20, 20, «θέλει σβεσθῆ

ἐν βαθεῖ σκότει...» Ποιοτικά, «καταβήσονται καὶ ἔσονται καθὼς οὐχ ὑπάρχοντες...» Ὁβδίου 1, 16. Δηλαδή, κάπως, «ὑπάρχουν τόσο λίγο ὅσο φτάνει νὰ μὴ ζοῦν...», [στίχος γιὰ κάποιες κοιμηθεῖσες ψυχές, στὴ «Νυχτερινὴ Ραψωδία τοῦ Ἀχέροντα» γιὰ τοὺς νεκροὺς τῶν πολέμων, 1944, τοῦ γράφοντος]. «Ἡ καρδιά αὐτοῦ ἀλλοιωθῆσεται, καὶ καρδία θηρίου δοθήσεται αὐτῷ». Δαυιὴλ κεφάλαιο 4. (Στὸ «ἀλλαγησόμεθα», μέσο σελ. 48, κάπως ἀλγεβρικά ὑπάρχει ἓνα ἀρνητικὸ «ἀντι-ἀλλαγησόμεθα»: τῆς αὐτοκαθαίρεσης ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀνθρώπου). «Μόνους δὲ ἐκεῖνοις ἐπετέτατο βαρεῖα νύξ, εἰκὼν τοῦ μέλλοντος αὐτοὺς διαδέχεσθαι σκότους, ἑαυτοῖς δὲ ἦσαν βαρύτεροι σκότους...» Σοφία Σολομώντα, 17, 20. «τεθροισμένους τῇ ψυχῇ». (Μακκαβαίων Β' 5, 11). «οὐκ ἠδέσθης ἄνθρωπος ὢν, θηριωδέσασατε». (Μακκαβαίων Δ', 12, 13). «Παρεφρόνησε διὰ τοὺς ἐραστάς αὐτῆς ὢν ἡ σὰρξ εἶναι σὰρξ ὄνων καὶ ἡ ρεῦσις αὐτῶν ρεῦσις ἵππων». Ἰεζεκιήλ, 23, 20. «Σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν, καὶ τὸν νῶτον αὐτῶν διαπαντὸς σύγκαμψον (κύρτωσον)». Ψαλμὸς 68 (69), 24, καὶ Ρωμαίους 11, 10. «θυμὸς θηρίου, πνευμάτων βίας». Σοφία Σολομ. 7, 20. «τοῖς ἁμαρτωλοῖς τραπήσεται εἰς κακά, ἔστι πνεύματα ἃ εἰς ἐκδίκησιν (δίκην) ἐκτισται». Σοφία Σειράχ 39, 28. «ἄνομοι δέσμοι σκότους καὶ μακρᾶς [ἔδω τὸ «μακρᾶς» δὲν σημαίνει «ἀτελευτήτου»: τέλος σελ. 145 καὶ ὅλη ἡ σελ. 146] πεδῆται νυκτός, κατακλεισθεῖτες ὀρόφοις, φυγάδες τῆς αἰωνίου προνοίας». «οἱ δὲ τὴν ἀδύνατον ὄντως νύκτια καὶ ἐξ ὀδυνάτου ἄδου μυγῶν ἐπελθοῦσαν, τὸν αὐτὸν ἕπνον κοιμώμενοι». «καταπίπτων ἴφρορειτο εἰς τὴν ἀσίδηρον εἰρκτὴν κατακλεισθεῖς». «μιᾶ γὰρ ἀλύσει σκότους πάντες ἐδέθησαν». Σοφία Σολομ. κεφ. 17. «καὶ διχοτομήσει αὐτόν, καὶ τὸ μέρος (μερίδιο) αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀπίστων θήσει». Λουκᾶ 12, 46. «διενοήθησαν καὶ ἐλάλησαν ἐν πονηρίᾳ, ἀδικίαν εἰς τὸ θῦος ἐλάλησαν ἔθεντο εἰς οὐραῖον τὸ στόμα αὐτῶν, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν διήλθεν ἐπὶ τῆς γῆς». «ἔσα ἐπονηρεύσατο ὁ ἐχθρὸς ἐν τοῖς ἁγίοις σου». «Μὴ παραδῶς τοῖς θηρίοις ψυχὴν ἐξομολογουμένην σοι». Ψαλμοὶ Ἀσάφ, 72 (73), 8, 9, 73 (74), 3.

Πέτρου Α', 3, 19 καὶ 4, 6, «ἐκηρύχθη τὸ εὐαγγέλιον καὶ πρὸς τοὺς νεκρούς», «ζωοποιηθεῖς δὲ Πνεύματι, ἐν ᾧ καὶ τοῖς ἐν φυλακῇ πνεύμασι πορευθεῖς ἐκήρυξεν, ἀπειθήσασι ποτε», ὁπότε, «ὁ Θεὸς ἀγγέλιον ἁμαρτησάντων οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ σειραῖς ζόφου (ἀλληγορικοῦ) ταρταρώσας παρέδωκεν εἰς κρίσιν τηρουμένους, καὶ (ἐπίσης) ἀρχαίου κόσμου οὐκ ἐφείσατο» (στὸν κατακλυσμὸ, διότι ἡ κύρωση γιὰ τὴν παράβαση παρακοῆ τῶν «ἀπειθῶν» εἶναι τὸ «ὀφώνια ἁμαρτίας θάνατος». Κεφάλ. 6, Γένεσης). Πέτρου Β', 2, 4, 5, «σειραῖς δὲ τῶν ἑαυτοῦ ἁμαρτιῶν ἕκαστος σφίγγεται» (σὲ αὐτοδικία). Παροιμίαις 5, 22. Τὸ πρὸς τοὺς «ἀπειθήσαντας» νεκροὺς κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀπόδειξη τῆς φιλάνθρωπης ἔγνοιαις Του νὰ προσπαθῆσιν νὰ σώσῃ ἀκόμη καὶ τοὺς καταδικασμένους, ἴσων

αὐτο-καθαιρεθέντες ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐλπίζοντος (αἰώνια ζωὴ) Ἀνθρώπου. Διότι βέβαια δὲν τοὺς κηρύττει τὸ Θεῖο Εὐαγγέλιό Του γιὰ νά... μὴ τὸ Πιστέψουν, γιὰ νά παραμείνουν ἀμετανόητοι ἄπιστοι, μάλιστα ὕστερα ἀπὸ τὴν πικρότατη πείρα ποὺ ἔχουν στὸ μεταξύ δοκιμάσει μέσα στὴ μαύρη ἀπόγνωσή τους τοῦ ἀλληγορικοῦ «σειραῖς ζόφου ταρταρώσας παρεδωκεν εἰς Κρίσιν τηρουμένους»... Ὡστε ὁ Κύριος εἶναι πολὺ περισσότερο φιλόανθρωπος ἀπὸ ὅσο μερικοὶ σοφοὶ (καὶ αἰρετικοὶ) πρεσβεύουν, ὅταν βιάζονται νά... Τὸν διορθώσουν. (Σελ. 145, 146).

«καὶ θέλουσι κοιμηθῆ θπνον (ὄχι θάνατον) 'αἰώνιον', καὶ δὲν θέλουσι ἐξυπνήσει» (στὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐλπίζοντος, διότι δὲν συγχωροῦνται ὅλες οἱ ἁμαρτίες π.χ. ἡ βλασφημία κατὰ τοῦ Πνεύματος, σελ. 186, 125) Ἱερεμίας, 51, 57. Τοὺς ἀρχηγούς τῆς πονηρίας, λόγου χάρι τὸν ἀντίχριστο Ἡρώδη, αὐτοὺς ποὺ διὰ μέσου τῶν αἰώνων σοφὰ διαφεντεύουν τὴ μισανθρωπία, ἀνάγοντες τὴν πνευματικὴ ὑπεράσπιση τῆς ἀδικίας σὲ ἐπιστήμη «εἰς τὸ θπνος», βασιζοντάς τιν (ψεύτικα βέβαια) στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ, ὅπως ἀριστουργηματικὰ ἐπιγραμματίζει ὁ εἰπωμένος Ψαλμὸς Ἀσάφ 72 (73), 8, 9, στοὺς Ο', αὐτοὺς ὁ Κύριος βαθιὰ τοὺς χαρακτηρίζει «ἀλώπεκες» (πονηρὲς ἀλεπούδες, ποὺ λέει ὁ λαός), βέβαια γνωρίζοντας καὶ συσχετίζοντας τὸ χαρακτηρισμὸ Του μὲ τὸ τῆς Βίβλου Του «μερίδες ἀλωπέκων ἔσονται», καὶ «ἐπ' ὄρος Σιών ὅτι ἠφανίσθη, ἀλώπεκες διῆλθον ἐν αὐτῇ.» Λουκᾶς 13, 31. Θρηνοὶ Ἱερεμίας 5, 18. «Ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί, οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτία, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς». Ἰωάννης 8, 12, ὅπου «σκοτία (ἀλληγορικοῦ θανάτου)» καὶ «φῶς ζωῆς» ἐννοοῦνται στὴν πνευματικὴ ἀξιολογία τους (τῆς ζώσας σοφίας-διάνοιας).

Καὶ οἱ Πατέρες: ὁ ὄντως χρυσόστομος Ἅγιος Ἰωάννης κρυσταλλικὰ σαφηνίζει τὸ μυστήριον τῆς ἀναγεννητικῆς μεταμόρφωσης τῶν κάπως θηριωδῶν ψυχῶν μας, διὰ μέσου Βίβλου καὶ Ἐκκλησίας ποὺ ἐκχριστιανίζουν τὶς ψυχές. «πάντα διὰ ταύτης [Ἐκκλησίας] κατεσιάλῃ τὰ θηρία καθάπερ Θείας τινὸς ἐπωδῆς, τῆς τῶν Θεῶν Γραφῶν ἀκροάσεως, διὰ τῆς ἀκοῆς ἐκάστου πρὸς τὴν ψυχὴν εἰσιούσης.» «Ἀπὸ Συρίας μέχρι Ρώμης θηριομαχῶ, διὰ γῆς καὶ θαλάσσης, νυκτὸς καὶ ἡμέρας, ἐνδεδεμένος δέκα λεοπάρδοις, ὁ ἔστιν στρατιωτικὸν τάγμα· οἱ καὶ εὐεργετούμενοι χεῖρους γίνονται. ἐν δὲ τοῖς ἀδικήμασιν αὐτῶν μᾶλλον μαθητεύομαι (προπονοῦμαι ἠθικά).» Ἰγνάτιος ὁ θεοφόρος, πρὸς Ρωμαίους, κεφάλαιον 5. «εἰ κατὰ ἄνθρωπον ἐθηριομάχησα ἐν Ἐφέσῳ». Κορινθίους Α' 15, 32, συναφῶς καὶ ὁ Παῦλος. Ἡ Ἐπιστολὴ Βαρνάβα, κεφάλαιον 10, λέγει κάπως ἀνάλογα πράγματα, δεόντως φοβίζοντα. «Μὴ δῶτε τὸ ἅγιον τοῖς κνσί, μηδὲ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν χοίρων· μήποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν καὶ στραγέντες ρήξωσιν ὑμᾶς.» Ματθαῖος 7, 6. Δυστυχῶς, ἤδη ἐνόςῳ ζοῦν ἀκόμη κάμποσοι «ἄνθρωποι» εἶναι μονάχα ἀνθρωπόμορφοι, διότι μέσα τους (κάτω ἀπὸ τὴ μέταξα γραβάτα)

είναι θηριόψυχοι από την πώρωση (π. χ. οί κατά παραγγελία φονιάδες, βασανιστές, συκοφάντες, χαιρέκακοι άδικητές, ύψηλοί θεωρητικοί τής άδικίας). Περιφρονοῦν συστηματικά τή Βιβλική Νομοθεσία Του και έτσι, παραβάτες, ξεπέφτουν μέχρι τήν πώρωση, θηριωδία, τερατωδία. Γι' αυτούς τους αυτο-νομιζόμενους Άνθρώπους λέγει ο πολυπαθής Ίώβ, «θυμός γάρ (Κυρίου) ἐπ' άνόμους ἐπελεύσεται, και τότε γνώσονται ποῦ ἐστίν αὐτῶν ἡ ὕλη...» [Δηλαδή ἡ λεπτότερη ὕλη, ἡ ψυχὴ-πνεῦμα, διότι ἡ πυκνότερη ὕλη-κορμί ἐπιστρέφει στό χῶμα ὅπως γνωρίζουν ὅλοι. Σελ. 57 ψηλά, 96 ψηλά]. Ίώβ 19, 29. Τότε, μεταθανάτια, θά δοῦν, ἐπιτέλους, ὅτι ἡ θηριώδης μισανθρωπία τους τους ἐζήμιωσε ἀπέραντα. ΑΠΕΡΑΝΤΑ... Ἄλλά τότε θά ναι πιά ἀργά, φρικτότατα ἀργά... ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ (ὅπου ἡ λέξη «θάνατος» καθόλου δέν φτάνει νά ἐκφράση τή μαύρη ἀπόγνωση τοῦ ἀλληγορικοῦ «σκότους» ποῦ δοκιμάζουν αἰώνια)...

Αὐτά ὅλα, γιά ἀμοιβές και γιά αὐτοτιμωρίες, ἀφοροῦν ἐπίσης και κοινωνίες ἡ ἔθνη, ὄχι μόνο άτομα. Ἔτσι ποῦ ἡ περίπτωση τής ἀρχαίας Νινευί προσλαμβάνει ἰδιαίτερη σημασία στόν ἔσχατο καιρό. Δέν εἶναι καθόλου ἀσχετο μέ τή Μεγάλη μακροθυμία και εὐσπλαχνία τοῦ Παντοκράτορα, ἀλληλένδετα μέ τὸ ποιάν χρήση ἐλευθερίας των θά κάνουν τὰ ἔθνη, ἐκεῖνο τὸ : «ἢ ΑΓΑΠΗ οὐδέποτε ἐκπίπτει. εἴτε δὲ προφητεῖται, καταργηθῆσονται· εἴτε γλώσσαι, παύσονται· εἴτε γνώσεις, καταργηθήσεται. ἐκ μέρους γάρ γινώσκομεν και ἐκ μέρους προφητεύομεν· διὰ δὲ ἔλθῃ τὸ τέλος, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται.» Αὐτὸ τὸ πνευματικὰ σοβαρώτατο πράγμα τὸ ἔχει ἐπιγραμματίσει ὁ Κύριος τής Ἀνανέωσης : «ΙΔΟΥ ΚΑΙΝΑ ΠΟΙΩ ΠΑΝΤΑ». Ἄλλά τὸ (κυρίως ἠθικὸ) δράμα μας τῶν «χριστιανῶν» εἶναι : εἴμαστε ἀραγε ἔτοιμοι νά ἐνστερνιστοῦμε τήν ἐπερχόμενη ἀνακαίνιση τῶν πάντων, ἡ μήπως εἴμαστε ἀσκοί παλαιοί ὅπου τὸ καινούργιο κρασί Του δέν βολεύεται νά φυλαχτῆ; Α' Κορινθίους 13, 8, 9, 10. (Λουκάς 5, 36-39). Ἡ ὥρα τοῦ πειρασμοῦ τής Οἰκουμένης ὅλης (σελ. 177) κατά πόσο θά μᾶς βρῆ ἔτοιμους; Ἄν ἀγαπάμε ἀληθινὰ τὸ ποῖμνιο-λαὸ και λοιπὸν θέλομε τήν ὀρθοπραξία τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων Του, δηλαδή ἂν ἔχομε αὐτὴ τὴ στοιχειώδη ἠθικὴ ἀνδρεία νά εἴμαστε ἐργάτες Του ἐμπρακτα ἐφαρμόζοντες τὶς φιλοκοινωνικώτατες Ἐντολές Του τοῦ ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ, τότε εἴμαστε νικητές και ἀνανεωτὲς φορεῖς Του στὴ Χριστοκρατία Του. Ἄλλιῶς, μᾶς περιμένει γέεννα σκουπιδοκαύτρα... [Σελ. 178 ἀρχή].

Στόν ἔσχατο καιρό τής παν-ἀνανέωσης Του, ἰδιαίτερα ὑποχρεοῦνται (σὲ χριστοκεντρικὴ φιλο-επιστημονικὴ ὀρθοπραξία ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου-λαοῦ) νά διαλέξουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνο τὸ τής Βιβλικῆς Νομοθεσίας «ΕΚΛΕΞΑΤΕ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΔΙΑ ΝΑ ΖΗΤΕ» (Δευτερονόμιο 30, 19). Ἐκλέξατε, σημαίνει : ΑΝ θέλετε, ΑΝ δέν ἔχετε πάθει τύφλωση-πώρωση, ἐκλέξατε τὴ Ζωή. Ἄλλά μπορεῖτε νά διαλέξετε και τὸ χαμὸ σας, τὸν «αἰῶνα». Ὁλε-

θρο... Ἄς μὴ νομίζουν δὲ οἱ ὁποιοιδήποτε Ἰσχυροὶ παντοῦ σ τὴ γῆ ὅτ τάχα ἡ ψευτοδύναμή τους (ἀντικρῦ στὸν Παντοκράτορα τῆς Ἱστορίας) ἔχει πέραση... Διότι, λόγου χάρι, δὲν ὑπάρχει πιὸ ἀνίσχυρο πράγμα ἀπὸ ἓναν μόνις ἐκπνεύσαντα ἑτοιμοθάνατο... Ὑστερα τί γίνεται; Ποῦ ἦ... ἰσχύς του; Τότε θὰ εἶναι πιὰ ἀργὰ γιὰ νὰ μετανοήσῃ, ἐνῶ ἐνόσω ζοῦν δὲν εἶναι ἀργὰ. «Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἀπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις». Ἑβραῖους 9, 27. Λοιπὸν, ἄς διαλέξουν, ἰδίως οἱ μὲ ὁποιοσδήποτε τρόπον ἐπιρρεάζοντες τὴν κοινὴ ἀπόφαση τῶν Νινευιτῶν γιὰ μετάνοια εἴτε γιὰ ἀμετανοήσια (παντοῦ στὸν κόσμον): εἴτε ΑΓΙΑ Χριστοκρατία φιλολαϊκῆς-φιλοεπιστημονικῆς Ἑθνικοποίησης, σύμφωνα μὲ Εὐαγγέλιο καὶ Πράξεις Ἀποστόλων καὶ Προφητεῖες Ὁρθοδοξίας, εἴτε παράταξη τοῦ εἰδωλολατρικοῦ (ἀφενὸς) καὶ ἄθεου (ἀφετέρου) ἀδιέξοδου τῆς ἀνθρωπότητας, μὲ τραγικὴ κρίση εἰς βάρος τῆς Νινευῆ... Καὶ οἱ μὲν νικῶντες τὴν «ὄρα τοῦ πειρασμοῦ» καὶ λοιπὸν ὑπηρετοῦντες τὴ φιλάνθρωπη ἀνέλιξη πρὸς τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, εἶναι κατὰ τὴ Βίβλο Θεοκληρονόμοι σὲ αἰώνια ζωὴ ἀνονείρευτης μακαριότητος-ἀγαλλίασης. Οἱ δὲ (ἀπὸ μισανθρωπία ἀδικητές, ἢ ὄργανά τους) ἐγωιστές, σὲ αὐτοδικία ξεπέφτοντας σὰν ἀντιστρατευόμενοι τὴν ἀνέλιξη πρὸς τὴ φιλάνθρωπη ΑΓΙΑ Χριστοκρατία, αὐτοὶ ὄχι μόνον θὰ κατασυντριβοῦν ἐπίγεια (σύμφωνα μὲ τὶς προφητεῖες), ἀλλὰ καὶ παραπέρα τοὺς περιμένει ὁ «αἰώνιος» θάνατος μιᾶς φρικτότατης ποιότητος, ἴσον αἰώνιας μαύρης ἀπόγνωσης, στὴν ὁποία ἀπὸ μόνου τους γκρεμίζονται σὰν μισάνθρωπα ἀντιστρατευόμενοι καὶ ἀρνούμενοι-ἀπωθοῦντες τὰ δῶρα-τάλαντα τοῦ Ζωοδότη ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΑ, νάνοι παραβάτες τῆς Βιβλικῆς Νομοθεσίας Του... Καὶ εἴθε νὰ συνέλθουν σύγκαιρα. Καὶ εἴθε νὰ βοηθηθοῦν ἀπὸ τὴν παροῦσα ἐξυπηρέτηση, γιὰ τὴ σωτηρία τὴ δική τους καὶ τῆς σύγχρονης Νινευῆ...

Εἴθε οἱ νέοι νὰ δεχτοῦν τὸν παρόντα μόχθο σὰν κάτι τελείως δικό τους. Εἴθε νὰ τὸν συνεχίσουν ἀνώτερα. Εἴθε νὰ στήσουν τὴ μὲ Σταυρὸ σημαία (σελ. 131 τέλος, 132) τῆς Χριστοκρατίας ποῦ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑ ἀντικαθιστᾷ τοὺς δυὸ ἄσπονδους κόσμους. Εἴθε (ἂν οἱ Νινευίτες δὲν μετανοήσουν) νὰ φανοῦν ἀντάξιοι τῶν κοσμοϊστορικῶν περιστάσεων ὅπως ἤδη φάνηκαν ἀντάξιοι μέχρι τώρα, ἀνένδοτα ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῆς φιλολαϊκῆς ἐλευθερίας ἀπὸ τὴν ἰδρυση τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας (1814) μέχρι τώρα (1964). Ἡ Φιλικὴ ἰδρύθηκε 7 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ Θεοταγμένο 1821 (σελ. 29 χαμηλά), καὶ 153 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ 1967, ἀπὸ τὸν τῆς προφητοδόχης Πάτμου Μανώλη Ζάνθο (οὔτε τὸ ὄνομα «ξάνθος» εἶναι τυχαῖο, οὔτε ὁ ψηφισμὸς του 390 τυχαῖος). Τέλος ὑποβάλλεται ταπεινὴ παράκληση πρὸς τοὺς σεβαστοὺς ποιμένες καὶ θεολόγους καὶ μοναχοὺς, ὅπως προσπαθοῦν νὰ βρῖσκουν καιρὸ νὰ γίνωνται πνευματικώτεροι, πιὸ μορφωμένοι, πιὸ κοινωνικὰ ἐξυπηρετικοί, πιὸ κοινωνικοί,

Ιδίως διαδίδοντες τὸ παράδειγμα ΚΑΙ αὐτούσια Διδασκαλία: Βίβλου, Πατέρων, Προφητειῶν.

Ταπεινότατα ὁ γράφων ἀμαρτωλὸς εὐγνωμονεῖ τὸν Κύριο πού με τὸ ἀπέραντο ἑλεός Του ἀνέχθηκε νὰ ὑπηρετηθῆ ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὸν σκάβοντα μέρμηγκα, τὸν ἀνάξιο καὶ ἀναρμόδιο. Κύριε τῶν Ψαλμῶν 50 καὶ 102, με τὸ μέτωπο στὸ χῶμα τοῦ ἀγροῦ Σου ταπεινωμένοι ἱκετεύομε τὸ ἑλεός Σου οἱ ἄνθρωποι. Ἐνῶ ἀγωνιζόμεσθε στρατιῶτες Σου, προσευχόμεσθε γιὰ τὴ βοήθειά Σου, Σταυρωμένε Κύριε τῆς ΑΓΑΠΗΣ, Χριστέ Παντοκράτωρ. Σὲ τρίςβαθη προσευχή Σὲ ἐπικαλούμαστε καὶ ἀγωνιζόμεσθε ὑπὲρ τοῦ θαύματος, ὑπὲρ τοῦ ἔμπρακτου χριστιανισμοῦ, ὑπὲρ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Εὐαγγελίου Σου, ὑπὲρ τῆς Ὁρθοπραξίας στις Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ὑπὲρ τῆς ἀταξικῆς Χριστοκρατίας Σου, ὑπὲρ τοῦ: Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου, ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου, γενηθήτω τὸ Θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ.

«Διότι εἶναι καιρὸς νὰ ἐλεήσης αὐτήν, διότι ὁ διωρισμένος καιρὸς ἔφθασεν. Ἐπειδὴ οἱ δοῦλοι σου ἀρέσκονται εἰς τοὺς λίθους (ἄνθρώπους) αὐτῆς, καὶ σπλαγνίζονται τὸ χῶμα αὐτῆς. Τότε τὰ ἔθνη θέλουσι φοβηθῆ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, καὶ πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς τὴν δόξαν Σου». «Ὅταν συναχθῶσιν ὁμοῦ οἱ λαοὶ καὶ αἱ βασιλεῖαι διὰ νὰ δουλεύσωσι τὸν Κύριον». Ψαλμὸς 101 (102), 13, 14, 15, 22. «Καὶ ὁ ἑβδομος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἔγειναν φωναὶ μεγάλαι ἐν τῷ οὐρανῷ λέγουσαι: αἱ βασιλεῖαι τοῦ κόσμου ἔγειναν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τοῦ Χριστοῦ Αὐτοῦ, καὶ θέλει βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων». Ἀποκάλυψη 11, 15. Γιὰ τὸν ἔσχατο καιρὸ προφητεύουν καὶ οἱ Δανιὴλ 7, 13, 14 καὶ Ζαχαρίας 14, 4: «καὶ εἰς Αὐτὸν ἐδόθη ἡ ἐξουσία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ βασιλεία, διὰ νὰ λατρεύωσιν Αὐτὸν πάντες οἱ λαοί, τὰ ἔθνη καὶ αἱ γλῶσσαι· ἡ ἐξουσία Αὐτοῦ εἶναι ἐξουσία αἰώνιος, ἧτις ΔΕΝ θὰ παρελθῆ, καὶ ἡ βασιλεία Αὐτοῦ, ἧτις ΔΕΝ θὰ φθαρῆ». Γιατὶ αἰώνια καὶ ἀφθαρτη; Διότι δὲν πάσχει ἀπὸ ἔλλειψη ΑΓΙΟΤΗΤΑΣ! «καὶ οἱ πόδες Αὐτοῦ θὰ σταθοῦν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ΕΠΙ τοῦ ὄρους τῶν ἐλαιῶν». Δηλαδή ΕΠΙΓΕΙΑ (ὄχι... στὴ στρατόσφαιρα), ἀκριβῶς διότι: «τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς». Α' Κορινθίους 10, 26, 28. Ἐξοδος 19, 5. Ψαλμοὶ 24, 1 καὶ 50, 12. Σελ. 162.

Κι' ἂν δὲν λυπηθοῦν τὴ στενάζουσα γῆ μερικοὶ [ὅπουδῆποτε στὴ γῆ] πωρωμένοι, ἂν ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑ δὲν παραμεριστοῦν, τότε καὶ πάλι «οἱ λαοὶ καὶ αἱ βασιλεῖαι θὰ δουλεύσωσι τὸν Κύριον», τὸν Παντοκράτορα. Ἄλλὰ τότε, πέρα ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη συντριβὴ τους οἱ θαυματοκτόνοι μισάνθρωποι ἀπὸ μόνοι τους θὰ δρέψουν καὶ τὶς πού τοὺς ἀνήκουν «μερίδες ἀλωπέκων ἔσονται», στὰ «κατώτατα τοῦ ἄδου», «οἷτινες διέδιδον τὸν τρόπον αὐτῶν εἰς τὴν γῆν τῶν ζώντων· καὶ ἔλαβον τὴν κατασχύνην αὐτῶν», «εἰς ὄνειδισμόν καὶ αἰσχύνην ΑἰῶΝΙΟΝ». Ψαλμὸς 62, 10, 11, τῶν

Ο'. Ίεζεκιήλ 32, 24. Δανιήλ 12, 2. Διότι *ὅπως δὴ ποτε, ὁ Κύριος «ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν ταπεινῶν καὶ οὐκ ἐξουδένωσε τὴν δέησιν αὐτῶν. γραφήτω αὐτὴ εἰς γενεὰν ἑτέραν, καὶ λαὸς ὁ κτιζόμενος αἰνέσει τὸν Κύριον»*. Ψαλμὸς 101, 18, 19, τῶν Ο'. Διότι, *«θέλουσι ἐνθυμηθῆ καὶ ἐπιστραφῆ πρὸς τὸν Κύριον ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΠΕΡΑΤΑ ΤΗΣ ΓΗΣ· καὶ θέλουσι προσκυνήσει ἐνώπιόν Σου ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΦΥΛΑΙ ΤῶΝ ΕΘΝῶΝ. Διότι ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΙΝΑΙ Ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ, καὶ Αὐτὸς ἐξουσιάζει τὰ ἔθνη. Οἱ μεταγενέστεροι θέλουσι δουλεύσει Αὐτόν· θέλουσιν ἀναγραφῆ εἰς τὸν Κύριον ὡς γενεὰ Αὐτοῦ. Θέλουσιν ἔλθει καὶ ἀναγγεῖλει τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ πρὸς ΛΑΟΝ ὍΣΤΙΣ ΜΕΛΛΕΙ ΝΑ ΓΕΝΝΗΘΗ, διότι Αὐτὸς ἔκαμε τοῦτο»*. [= Ὁ λαὸς τῶν Ἁγίων τοῦ Ὑψίστου, τοῦ Δανιήλ. Σελ. 106 χαμηλά, 107, 85 χαμηλά]. Ψαλμὸς 22, 27-31. Καὶ ἌΝ ὑπάρξη ἀναπόφευγο δράμα, τότε, δυστυχῶς γιὰ ὅλους, προσωρινὰ (*«τριχρονίτικα»* περίπου) σὲ τρεῖς σταυρούς θὰ σταυρωθοῦν κοὶ οἱ τρεῖς καταστάσεις πάνω στὴ γῆ, κάπως σὰν στοὺς τρεῖς σταυροὺς τοῦ γολγοθᾶ...

Κι' ἄς κλείσῃ ἡ ἐργασία μὲ τὴν τόσο ἀντικατάστατη καὶ ὑπεράνω ὅλων ΑΓΑΠΗ Του, τὴν ἀπαράμιλλα ἀνυμνούμενη ἀπὸ τὸν κορυφαῖο ΠΑΥΛΟ, στὴν Α' Κορινθίους, ὅλο τὸ κεφάλαιο 13. Ν' ἀγαπᾶς τόσο ἀπέραντα, τόσο ἀνιδιοτελῶς καὶ καθαρὰ, δηλαδή τόσο ἐν Χριστῷ, ὥστε νὰ προσεύχεσαι μὲ θερμὴ ἀγάπη ὑπὲρ τῶν σταυρωτῶν διωκτῶν σου, νὰ ντρέπεσαι σὰν ἔνοχος (καὶ σὺ) γιὰ τὸν ξεπεσμό τους στὸ φριχτὸ βυθὸ τοῦ μισάνθρωπου βασανιστῆ, καὶ ζωντανὰ βιωματικά νὰ μιμῆσαι τοῦ Κυρίου τὸ *«Πάτερ ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσιν»*. Δηλαδή ἡ ἐν Χριστῷ δακρυπλυμένη ψυχὴ σου νὰ μπορῆ νὰ βλέπῃ ὅτι εἶναι ἀπέραντα πιὸ καλοπρόσδεχτό σου νὰ μεταβληθοῦν οἱ σταυρωτὲς διώκτες σὲ κλαίοντες-μετανοοῦντες ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤῷ, παρὰ σὲ τιμωρούμενα ἐγκλωβισμένα θηρία. Διότι, ἀξιότατα ὡραία, *«χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι, ἢ ἐπὶ ἐνενήκοντα ἐννέα δικαίοις ὁστίνας οὐ χρειᾶν ἔχουσι μετανοίας»*. Λουκᾶς 15, 7. Δὲν θάσουν εὐτυχισμένος νὰ μποροῦσες νὰ μεταμορφώσης ἕναν ἐπιτιθέμενο λύκο σὲ ἀγγελικὸ Ἀδελφό, ἀντί, ὁ μὴ γένοιτο, νὰ διψᾶς (σὰν κι' αὐτὸν) νὰ... τοῦ πιῆς τὸ αἷμα ὕστερα ἀπὸ θηριώδη πάλη; Ἔ, λοιπόν, ὁ Κύριος ἔχει αὐτὴ τὴ μεταμορφωτικὴ δύναμη, καὶ καθημερινὰ νὰ προσεύχεσαι σ' Αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ ἀληθινοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τῶν διωκτῶν σου, ἀπὸ ἀγάπη κινούμενος: ἀπ' τὴν Ἀγάπη Του. Διότι ὅλοι ὅσοι δὲν εἶναι ἀμετανόητοι μισάνθρωποι συστηματικὰ ἀντιστρατευόμενοι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα Του, ἔλεοῦνται. Ἀναλογίσου μὲ φρίκη πῶς καὶ σὺ καὶ ὅλοι μας εἴμαστε ἀνάξιοι νὰ ἔχωμε Κύριό μας τὸν Ὑπέρτατο Ὄντα καὶ τὸν γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους θυσιασμένο Χριστό Του...

«ΕΥΛΟΓΕΙ Ἡ ΨΥΧΗ ΜΟΥ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΚΑΙ, ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΝΤΟΣ ΜΟΥ, ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΑΥΤΟΥ».